

Věra Krpálková

Nejvzácnější
vzpomínky

Nejvzácnější vzpomínky

Věra Krpálková

Vezměte do ruky knihu Nejvzácnějších vzpomínek
a pojd'te se spolu s námi zastavit...
...zavzpomínat na dětství, život, na maminku.

Moje milá maminko

Jsi anděl, který mě provází životem
Jsi milion nádherných vzpomínek
Jsi světlo, svítící na cestu
Jsi ruka připravená vždy pomoci
Jsi pohlazení v těžké chvíli
Jsi víra v dobré věci
Jsi opora, když je třeba
Jsi kamarád, co je vždy při ruce
Jsi láska, která nikdy nechyběla
Jsi naděje, že vše je tak, jak má být
A za to vše ti vzdávám dík

Promrzlá chata.

Všechno voní známou vůní a chladným vzduchem. Už se těším na jablíčka. Velká žlutá jablka ukrytá ve sklepě.

„Hlavně nesklouzni!“ Vnímám sice mokré schody do sklepa, ale jsou mi ukradené. Chvatně vybírám z lísky to nejkrásnější. Které si mám vzít!? Těžké rozhodování! Jedno vedle druhého mě vábí svou zlatou orosenou slupkou. Zakousnout se do takového chladného jablka, až to chrupne, je božské!

„Brr..., že tě nebolí zuby!“ ozývá se z kuchyně, ale já na to nedbám. Tohle prostě miluju!

Maminka zatím v kamnech rozdělala oheň. Na nich se začíná vařit voda v konvici.

Sedíme kolem nich na malých stoličkách, namačkaní v jedné malé místnosti. Všude kolem je zima až to praští, ale tady... Tady je naše malé království.

Černá hodinka. Horký čaj, praskání hořících větvíček a šišek, míhání světýlek z pootevřených kamnových dvířek. Hra světel a stínů. A mamčinovo vyprávění.

Malý ráj na zemi.

Až po letech jsem zjistila, že ses tam schovávala...

Poslední útočiště, když život tě zatlačil do kouta.

„Já, to je ale velký koník!“

V mých dětských očích byla ta kobylka přímo obrovská. Skákala do výšky a daleko. A my se ji snažily chytit do mamčině červeného šátku.

Radost, smích... A ten šátek! Natrvalo mi zůstal v paměti.

Na zdi vedle okna visel velký starodávný obraz. Byl na něm portrét ženy s červeným šátkem uvázaným na hlavě. Líbil se mi. Moje oči se za ním často stáčely. Když jsem v tom pokoji někdy spala, viděla jsem na něj z postele. Byl to poslední, co jsem spatřila dřív, než mi spánek zavřel víčka.

Celé dětství jsem si myslela, že je na něm ona. Moje maminka.

Ó, jaké to bylo zklamání, když jsem po letech zjistila, že na obraze je úplně jiná žena! Žena z jiného století.

Přesto v mé mysli zůstává ten obraz spojený s mojí mámou. Stejně jako červený šátek a luční kobylka, která před námi utíkala.